

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

№1გ- 71
ქ. თბილისი

23 იანვარი 2015 წელი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
საგამოძიებო კოლეგიის მოსამართლე

მ ა ნ უ ჩ ა რ კ ა პ ა ნ ა ძ ე მ,

ზეპირი მოსმენის გარეშე განვიხილე საქართველოს მთავარი პროკურატურის დეპარტამენტის პროკურორ თენგიზ ხარებავას საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის მოსამართლე მერაბ ჯორბენაძის 2015 წლის 15 იანვრის განჩინებაზე, ბრალდებულ გ. კ.-ს მიმართ სისხლის სამართლებრივი დევნის შეწყვეტისა და აღკვეთის ღონისძიების გაუქმების შესახებ,

გ ა მ ო ვ ა რ კ ვ ი ე:

საქართველოს შსს ცენტრალური კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტის წარმოებაში არსებულ სისხლის სამართლის NXXXXXXXXXXXX საქმეზე, 2014 წლის 14 დეკემბრის დადგენილებით ბრალდებულად ცნობილი იქნა გ. კ., დანაშაულის ჩადენისათვის, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მეორე ნაწილით.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის მოსამართლის 2014 წლის 14 დეკემბრის განჩინებით, ბრალდებულ გ. კ.-ს აღკვეთის ღონისძიების სახით შეეფარდა გირაო, 1500 ლარის ოდენობით.

აღნიშნული საქმის მასალები 2015 წლის 06 იანვარს პროკურორის მიერ შეტანილი იქნა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიაში, საქმის წინასასამართლო სხდომაზე განხილვის მიზნით.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის მოსამართლე მერაბ ჯორბენაძის მიერ 2015 წლის 15 იანვარს, წინასასამართლო სხდომაზე გამოტანილი იქნა განჩინებები, რომელთა მიხედვითაც მტკიცებულებათა ნაწილი დაუშვებლად იქნა ცნობილი, ასევე არ დაკმაყოფილდა პროკურორის შუამდგომლობა - საქმის არსებითი განხილვისათვის გადაცემის თაობაზე, გ. კ.-ს მიმართ წარდგენილ ბრალდებაში შეწყდა სისხლისსამართლებრივი დევნა და გაუქმდა გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება.

აღნიშნული განჩინება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს საგამოძიებო კოლეგიაში გაასაჩივრა პროკურორმა თენგიზ ხარებავამ და მოითხოვა მტკიცებულებათა დაუშვებლად ცნობის შესახებ განჩინების, ასევე გ. კ.-ს მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის და აღკვეთის ღონისძიების გაუქმების შესახებ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ გამოტანილი განჩინებების გაუქმება, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

პირველი ინსტანციის სასამართლოს განჩინებები არის უკანონო და დაუსაბუთებელი და უნდა გაუქმდეს, იგი ეწინააღმდეგება სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მოთხოვნებს და ემყარება საპროცესო კანონმდებლობის არასწორ განმარტებას. მოსამართლის მიერ მოხდა საქმის მასალების არასათანადოდ შეფასება და რელევანტური მტკიცებულებების უგულებელყოფა; კერძოდ, მოსამართლის მიერ ყოვლად უსაფუძვლოდ მოხდა ძირითადი მტკიცებულებების დაუშვებლად ცნობა, ესენია: მოწმეების რ. მ.-ს, ლ. ხ.-ს, ლ. ბ.-ს ჩვენებები, ავტომანქანის ჩხრევის ოქმი, ბალისტიკური ექსპერტიზის NXXXX/ზ დასკვნა, ქიმიური ექსპერტიზის NXXX/რან დასკვნა, 9მმ პარაბელუმის სისტემის პისტოლეტი NXXXX, საქართველოს კანონი ცეცხლსასროლი იარაღის შესახებ, საქართველოს შს მინისტრის ბრძანება N164, საქართველოს მთავრობის დადგენილება N162, საქართველოს კანონი საჯარო სამართლის იურიდიული პირის - საქართველოს შს სამინისტროს სააგენტოს მიერ გაწეული მომსახურებისათვის დაწესებული საფასურისა და ვადების შესახებ, ამონაწერი საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსიდან. მტკიცებულებების დაუშვებლად ცნობის საფუძველი გახდა ის გარემოება, რომ თითქოსდა მოწმე რ. მ.-ს დაკითხვის ოქმზე მითითებული არ იყო დაკითხვის თარიღი, რაც რეალობას არ შეესაბამება. აღნიშნული მტკიცებულებების დაუშვებლად ცნობის შემდეგ სასამართლოში წარდგენილი მტკიცებულებების ერთობლიობა მოსამართლემ არ მიიჩნია საკმარისად ალბათობის მაღალი ხარისხით დასაბუთებული ვარაუდისათვის, რომ გ. კ.-მ ჩაიდინა დანაშაული და შეწყვიტა სისხლისსამართლებრივი დევნა.

პროკურორის განმარტებით, სასამართლომ უნდა განიხილოს და გააუქმოს როგორც მტკიცებულებათა დაუშვებლად ცნობის განჩინება, ისე სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის თაობაზე მიღებული განჩინება, ვინაიდან სააპელაციო სასამართლო ვერ განიხილავს განყენებულად მხოლოდ დევნის შეწყვეტის განჩინებას, იგი ვალდებულია სარევიზიო წესით განიხილოს სასამართლოს მიერ მტკიცებულებათა დაუშვებლად ცნობის თაობაზე მიღებული განჩინების კანონიერების საკითხიც და გააუქმოს იგი, როგორც უკანონო. პროკურორი მიიჩნევს, რომ გ. კ.-ს ქმედებაში არის სისხლის სამართლის კანონით გათვალისწინებული დანაშაულის ნიშნები, წარდგენილი მტკიცებულებები საკმარისია დასაბუთებული ვარაუდისათვის, რომ მან ჩაიდინა დანაშაული და საქმის მასალები უნდა გადაეცეს სასამართლოს არსებითად განსახილველად (იხ. საჩივარი).

სასამართლომ განიხილა რა საჩივარი, გაეცნო წარმოდგენილ მასალებს, მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

პირველ რიგში სასამართლო ყურადღებას მიაქცევს პროკურორის საჩივარში მითითებულ არგუმენტებს იმის თაობაზე, რომ წინასასამართლო სხდომის მოსამართლის მიერ დაუსაბუთებლად იქნა ცნობილი დაუშვებლად ძირითადი მტკიცებულებები და სააპელაციო სასამართლოს საგამომიებო კოლეგიამ, ანალოგიის პრინციპის გამოყენებით, უნდა იმსჯელოს მტკიცებულებათა დასაშვებობის თაობაზე მიღებული განჩინების კანონიერების საკითხზე. სასამართლო მიიჩნევს, რომ აღნიშნულ საკითხზე სააპელაციო სასამართლოს საგამომიებო კოლეგია მოკლებულია შესაძლებლობას იმსჯელოს და გამოიტანოს დასკვნები, ვინაიდან სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობა ზუსტად და ამომწურავად ადგენს, ესა თუ ის სასამართლო გადაწყვეტილება თუ სად და რა ვადებში უნდა გასაჩივრდეს. მათ შორის, სსსკ-ის 219-ე მუხლის მე-6 ნაწილი ცალსახად უთითებს, რომ სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის შესახებ განჩინება, ერთჯერადად, მისი გამოტანიდან 5 დღის ვადაში საჩივრდება სააპელაციო სასამართლოს საგამომიებო კოლეგიაში. რაც შეეხება მტკიცებულებათა დასაშვებობის თაობაზე მიღებულ განჩინებას, იგი წარმოდგენს ცალკე პროცედურას და მისი გასაჩივრების წესი მოქმედი კანონმდებლობით დადგენილი არ არის. თუკი დავუშვებთ, რომ აღნიშნული განჩინება

საგამომიებო კოლეგიაში საჩივრდება, მაშინ შესაძლებელია საჩივარი მხარის (როგორც ბრალდების, ისე დაცვის) მიერ შეტანილი იქნეს იმ შემთხვევაშიც, როცა მტკიცებულებათა ნაწილი დაუშვებლად იქნება ცნობილი, მაგრამ საქმე მაინც გადაიგზავნება არსებითად განხილვისათვის. ასეთ შემთხვევაში საჩივრის განხილვის საკანონმდებლო პროცედურები საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი არ არის, ხოლო ანალოგიის პრინციპის გამოყენებით გასაჩივრების მექანიზმის ახლებურად დადგენა და განმარტება დაუშვებელია. ამრიგად, როგორც მოქმედი კანონმდებლობიდან, ისე დღემდე არსებული პრაქტიკიდან გამომდინარე, ცალსახაა, რომ წინასასამართლო სხდომის მოსამართლის განჩინება მტკიცებულებათა დაუშვებლობის თაობაზე, საგამომიებო კოლეგიაში გასაჩივრებას არ ექვემდებარება.

რაც შეეხება საჩივარში მითითებულ სხვა გარემოებებს, საქართველოს სსსკ-ის 219-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, არსებითი განხილვისათვის საქმის გადაცემა დასაშვებია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ სასამართლო დარწმუნდება, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები ალბათობის მაღალი ხარისხით იძლევა საფუძველს ვარაუდისათვის, რომ დანაშაული ამ პირმა ჩაიდინა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, იმავე მუხლის მე-6 ნაწილის შესაბამისად, წინასასამართლო სხდომის მოსამართლე წყვეტს სისხლისსამართლებრივ დევნას.

საქართველოს სსსკ-ის მე-3 მუხლის მე-12 ნაწილის თანახმად, ალბათობის მაღალი ხარისხი წარმოადგენს წინასასამართლო სხდომაზე საქმის არსებითად განსახილველად გადაცემის შესახებ გადაწყვეტილების მიღებისას მოსამართლის სახელმძღვანელო სტანდარტს, რომელიც ეყრდნობა სხდომაზე წარმოდგენილ ურთიერთშეთავსებად და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას და საკმარისია ვარაუდის მაღალი ხარისხისათვის, რომ მოცემულ საქმეზე გამოტანილი იქნება გამამტყუნებელი განაჩენი.

მოცემულ შემთხვევაში, როგორც წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან ირკვევა, ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი და სასამართლოს განჩინებით საქმის არსებით განხილვაზე დაშვებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა ამკარად არასაკმარისია და ალბათობის მაღალი ხარისხით არ იძლევა საფუძველს ვარაუდისათვის, რომ გიორგი კლდიაშვილმა ჩაიდინა განზრახი დანაშაული.

აღნიშნულიდან გამომდინარე პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიიღო კანონიერი გადაწყვეტილება - ბრალდებულის მიმართ სსკ-ის 236-ე მუხლის მეორე ნაწილით წარდგენილი ბრალდებაში შეწყვიტა სისხლისსამართლებრივი დევნა და გააუქმა აღკვეთის ღონისძიება, რისი გაუქმების საფუძველიც არ არსებობს.

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის მე-3, 219-ე, 207-ე მუხლებით

და ა დ გ ი ნ ა :

საქართველოს მთავარი პროკურატურის დეპარტამენტის პროკურორ თენგიზ ხარებავას საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდეს;

უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის მოსამართლე მერაბ ჯორბენაძის 2015 წლის 15 იანვრის განჩინება - ბრალდებულ გ. კ.-ს მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის შესახებ;

განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მოსამართლე:

მანუჩარ კაპანაძე